

van het ontstaan van dit wetsontwerp, toen er van een grote tegenstelling tussen verzekeraars en tussenpersonen kon worden gesproken. Intussen is bij de brandverzekering vruchtbaar overleg gaande tussen verzekeraars en tussenpersonen, terwijl in de sector van de levensverzekering door bestaande agreements provisie-maximering vooralsnog niet nodig schijnt.

De grootst mogelijke meerderheid der Commissie was op deze gronden van oordeel, dat de Regering weliswaar de bevoegdheid moet hebben om met betrekking tot de provisiemaximering regelend op te treden, doch dat het overbodig schijnt ter zake op dit moment een dwingend voorschrift in de wet op te nemen.

De Minister wees er in dit verband op, dat het voorgestelde in artikel 14 mede in de wet is opgenomen ter bescherming van de verzekerden. Hij was met de Commissie van mening, dat de Regering in ieder geval de bevoegdheid moet hebben om waar nodig provisiemaxima vast te stellen; hij verklaarde zich intussen bereid te overwegen om artikel 14 in de door de grootst mogelijke meerderheid der Commissie voorgestane zin te wijzigen.

Naar de mening van de Commissie is er voorts aanleiding om te bepalen, dat de Sociaal-Economische Raad hogere beloningen kan toestaan dan de in het eerste lid van artikel 14 bedoelde provisiën. Dit is daar nodig, waar tussenpersonen naast afsluit- en verlengings- of incassoprovisiën terecht nog andere vergoedingen ontvangen. Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot artikel 27.

De Minister wees er op, dat met opzet de beloning, bedoeld in de artikelen 14 en 27, beperkt is tot afsluit-, verlengings-, incasso- en tekeningsprovisiën. De andere vormen van vergoeding (winst-aandelen, super-provisie en vergoeding van onkosten) moeten in vele gevallen als uitwassen worden beschouwd. Ten einde tegemoet te komen aan die gevallen, waarin dit niet zo is, verklaarde de Minister zich bereid lid 3 van artikel 14 en artikel 27 zo aan te vullen e.q. te wijzigen, dat in gerechtvaardigde gevallen een hogere beloning kan worden gegeven.

10. Naar aanleiding van het voorgestelde in lid 4 van artikel 14 merkte de Commissie op, dat het billijk zou zijn, wanneer de provisie, welke de S.E.R. van de verzekeraar ontvangt, gestort wordt in het fonds, waaruit de onkosten voor de S.E.R., aan de uitvoering van deze wet verbonden, worden betaald. Het zou onbillijk zijn, wanneer deze provisiën in de algemene kas van de S.E.R. zouden vloeien.

De Minister verklaarde zich bereid het daarheen te leiden.

Voorts rees met betrekking tot dit lid van artikel 14 nog de vraag, wat er geschiedt met agenten, die zelf werken met een aantal sub-agenten, ingeschreven in Register D. Deze agent heeft de mogelijkheid eigenlijk aan de S.E.R. toekomstige provisie te innen en aan zijn sub-agenten door te betalen.

Ook de Minister zag hierin een mogelijkheid om de wet te ontduiken, hetgeen moet worden tegengegaan. Hij verklaarde zich bereid te overwegen of het niet mogelijk zou zijn door middel van een disciplinaire straf ten opzichte van zulk een agent dit euvel te keren.

11. Met het voorgestelde in het 2de lid van artikel 15 zou de Commissie vrede kunnen hebben, wanneer de ontheffingsbevoegdheid van de Regering facultatief zou zijn ten aanzien van bepaalde groepen van ingeschrevenen in de Registers A en B, die over een doeltreffend apparaat beschikken om in geval van schade op te treden. Ook zou het 2de lid van artikel 15 moeten worden aangepast aan de voorgenomen wijziging in artikel 14.

De Minister verklaarde zich bereid artikel 15 in deze geest te wijzigen.

12. De Commissie meende, dat er op het ogenblik tussen verzekeraars en agenten overeenstemming bestaat met betrekking tot het z.g. portefeuillerecht. In dit licht bepleitte de Commissie een wijziging van artikel 19 in die geest, dat in plaats van beheer over een portefeuille zou worden gesproken van incasso van premiën.

De Minister verklaarde zich bereid, indien ook hem van de hier aangenomen overeenstemming zal zijn gebleken, een wijziging van het artikel in deze zin te overwegen.

13. Met betrekking tot het 4de lid van artikel 21 rees de vraag of het juist is, in de wet de gevolmachtigde agenten te vermelden, die regelmatig het verzekeringsbedrijf uitoefenen ter beurze van Amsterdam of Rotterdam. Dit geeft voet aan de opvatting, dat de Minister het voornemen heeft de gevolmachtigden ter beurze te Amsterdam of Rotterdam ontheffing te verlenen van een aantal bepalingen der wet; er zijn echter ook gevolmachtigden in de provincie, die daarop aanspraak zouden kunnen maken.

De Minister verklaarde zich bereid het 4de lid van artikel 21 zo te wijzigen, dat daaruit niet een discriminatie kan worden gelezen ten opzichte van de gevolmachtigde agenten in de provincie.

14. Artikel 24 gaf de Commissie aanleiding tot de opmerking, dat de regeling met betrekking tot de schriftelijke instructie nogal stroef is. Het zou aanbeveling verdienen de leden 3 en 4 van dit artikel wat soepeler te redigeren.

De Minister verklaarde zich bereid een en ander nader onder ogen te zien.

15. Naar aanleiding van de artikelen 25 en 26 stelde de Commissie de vraag of wel voldoende rekening is gehouden met het geval, dat aan één persoon door verschillende maatschappijen volmachten zijn verleend. De Commissie meende, dat b.v. artikel 26, lid 3, aangevuld zou moeten worden.

De Minister van Financiën zegde toe, ook deze aangelegenheid nader te bezien en, indien nodig, wijziging in het voorstel aan te brengen.

Met de mededeling van het bovenstaande meent de Commissie, na kennis genomen te hebben van de Tweede Nota van Wijzigingen en het advies van de Sociaal-Economische Raad, die op 22 Juni 1951 werden ingezonden, dat de openbare beraadslaging over dit ontwerp voldoende is voorbereid.

Aldus vastgesteld 26 Juni 1951.

VAN DER ZAAL
KROL
BACHG
HOFSTRA
HOOGCARSPHEL
CORNELISSEN
JANSSEN.

870 10

ADVIES SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD

*Aan Hunne Excellenties de Ministers
van Financiën en van Economische Zaken,
's-Gravenhage.*

ADVIES van de Sociaal-Economische Raad betreffende de taak, hem opgedragen bij het gewijzigd ontwerp van wet tot regeling van het assurantiebemiddelingsbedrijf.

Bij Koninklijke Boodschap van 22 Juni 1948 werd bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediend een ontwerp van wet, houdende regeling van het assurantiebemiddelingsbedrijf. Het Voorlopig Verslag van de Tweede Kamer verscheen op 13 April 1949 en de Memorie van Antwoord op 10 October 1950. Deze laatste was vergezeld van een Nota van Wijzigingen van verstrekkende aard.

Een van de voornaamste wijzigingen in het oorspronkelijke ontwerp aangebracht, heeft betrekking op de uitvoering van de in het ontwerp vervatte bepalingen. Terwijl aanvankelijk die uitvoering grotendeels was opgedragen aan een ambtelijk orgaan, het Registratiebureau, werd bij het Gewijzigd Ontwerp van Wet in handen gelegd van de Sociaal-Economische Raad.

Waar het een regeling betreft, waarin een vergaande ordening in een omvangrijke tak van het bedrijfsleven wordt geprojecteerd, valt hier dus een uitgebreide taak aan de Raad toe. Het komt de Raad, waar hij hier in zo ruime mate tot medewerking aan wetsuitvoering wordt geroepen, wenselijk voor Uwe Excellenties zijn oordeel kenbaar te maken, zowel omtrent zijn inschakeling zelve als omtrent de wijze, waarop dit zal geschieden.

Daarbij moge de Raad vooropstellen, dat de gedachte van uitvoering van de wettelijke regeling door organen van het bedrijfsleven zelf slechts kan worden toegejuicht. Vanuit dit oogpunt bezien, is de wijziging in het wetsontwerp, welke de Sociaal-Economische Raad in de plaats doet treden van het aanvankelijk in het wetsontwerp opgenomen Registratiebureau, zeker een verbetering. Dit wil echter niet zeggen, dat daarmee de juiste oplossing is bereikt. Deze kan slechts zijn gelegen in een uitvoering van de voorgestelde regeling door het betrokken deel van het bedrijfsleven zelf, d.w.z. door publiekrechtelijke bedrijfsorganisaties van het verzekerings- en assurantiebemiddelingsbedrijf. Slechts de omstandigheid, dat deze vooralsnog ontbreken, kan de Raad doen berusten in zijn inschakeling. Uitdrukkelijk spreekt hij uit, dat hier slechts sprake mag zijn van een overgangstoestand, welke, zodra daartoe de mogelijkheid bestaat, moet ophouden door

overdracht van de voorgeschreven werkzaamheden aan de betrokken bedrijfsorganisaties. Van de bevoegdheid, neergelegd in artikel 2, zesde lid, hoopt de Raad dan ook zo spoedig mogelijk gebruik te kunnen maken.

Overigens geeft de inschakeling van de Raad nog op een tweetal punten tot opmerkingen aanleiding.

In de eerste plaats zij hier gewezen op artikel 14, vierde lid. Het beginsel, dat de aspirant-agent de provisie voor door hem afgesloten verzekeringen eerst ontvangt, nadat hij in de Registers A, B of C is ingeschreven, past in de opzet van de wet als geheel en heeft uit dien hoofde dan ook de instemming van de Raad. Toch heeft de Raad wel zeer ernstige bezwaren tegen het feit, dat hij als beheerder van die provisiegeden wordt aangewezen, zolang de inschrijving van de aspirant-agent in de Registers A, B of C niet vaststaat en tegen de omstandigheid dat de provisiebedragen, opgekomen door de werkzaamheid van aspirant-agenten, te wier aanzien zodanige inschrijving niet plaats heeft, uiteindelijk aan de Raad ten goede komen.

Vooreerst meent de Raad, dat er nauwelijks gronden kunnen worden aangevoerd juist hem deze gelden deelachtig te doen worden. Veel-er dienen deze bedragen te worden aangewend ten behoeve van het assurantiebemiddelingsbedrijf.

Bovendien vreest de Raad van de voorgestelde regeling een aanzienlijke belasting van zijn administratief apparaat. Hij zal immers voor iedere aspirant-agent een rekening moeten openen en daarop de provisie voor iedere verzekeringsovereenkomst, welke door diens bemiddeling tot stand is gekomen, afzonderlijk moeten boeken.

Ten slotte gaat dit artikellid er ten onrechte van uit, dat er een rechtstreekse band bestaat tussen de verzekeraar en de sub-agent.

Aan de bezwaren zou worden tegemoet gekomen door een ongeveer als volgt geredigeerde wijziging, welke, naar het lijkt, overigens voor zichzelf spreekt.

Artikel 14, vierde lid wordt gelezen:

„4. De principaal van een aspirant-verzekeringsagent houdt de provisie, die deze toekomt ter zake van door zijn bemiddeling tot stand gekomen verzekeringen, onder zich. Indien en zodra de aspirant-verzekeringsagent binnen een jaar na zijn inschrijving in Register D wordt ingeschreven in de Registers A, B of C, keert de principaal de provisie aan hem uit. Is na de inschrijving van de aspirant-agent in Register D een jaar verstreken en tevens onherroepelijk beslist, dat hij niet in de Registers A, B of C wordt ingeschreven, dan vervalt de provisie aan een door de Sociaal-Economische Raad, de Commissie van Advies gehoord, aan te wijzen rechtspersoon, die werkzaam of mede werkzaam is ten behoeve van het assurantiebemiddelingsbedrijf. De Raad kan, de Commissie van Advies gehoord, regelen stellen ter bevordering van de naleving van het bij dit lid bepaalde. Deze regelen kunnen o.m. betrekking hebben op de wijze, waarop de principaal de betrokken provisie boekt, en op de tijdstippen, waarop de aan de door de Raad aangewezen rechtspersoon vervallen provisiebedragen aan die rechtspersoon worden uitgekeerd.”

In artikel 29, eerste lid, vervallen de woorden: „vierde en” en wordt in plaats van de woorden: „van deze wet” gelezen: „alsmede van het bij of krachtens artikel 14, vierde lid, bepaalde van deze wet”.

Voorts heeft artikel 2, zevende lid, de aandacht getrokken. Hierin wordt bepaald, dat het secretariaat vertrouwelijke gegevens niet uit handen mag geven, ook niet aan leden van de Raad of de Commissie van Advies. Deze bepaling wijkt aanmerkelijk af van de Wet op de Bedrijfsorganisatie, die een dergelijke verplichting tot geheimhouding van het secretariaat tegenover de Raad aan de praktijk overlaat en overigens in het, voor zover nodig elders in de wet van overeenkomstige toepassing verklaarde, artikel 10 alle betrokkenen de verplichting tot geheimhouding oplegt.

Hoewel in het algemeen een gedragslijn als artikel 2, zevende lid, voorschrijft wel wenselijk is, zijn, naar het voorkomt, uitzonderingen noodzakelijk, wil de eigen verantwoordelijkheid van de Raad en de commissie voor hun beslissingen niet worden uitgehold. De Raad zou er dan ook de voorkeur aan geven de huidige redactie van artikel 2, zevende lid, te vervangen door bepalingen, welke aansluiten bij genoemd artikel 10 en welke zich dan kunnen beperken tot de Commissie van Advies en het personeel, dat deze commissie eventueel in dienst heeft. Het is zeker niet gewenst voor het bijzondere geval van de assurantiebemiddeling een afwijkende regeling te maken voor de Raad en diens personeel, welke afwijkende regeling bovendien geen strafsancie kent.

De Raad moge ter zake de volgende redacties suggereren:

Artikel 2, zevende lid, wordt gelezen:

„7. De leden van de Commissie van Advies, alsmede de personen, in dienst van die commissie, zijn verplicht tot geheimhouding van alle zaken- en bedrijfsgeheimen, welke zij in hun hoe-

danigheid vernemen, en voorts van alle aangelegenheden, ten aanzien waarvan de commissie of haar voorzitter geheimhouding heeft opgelegd, of waarvan zij het vertrouwelijk karakter moeten begrijpen.”

In de aanhef van titel VIII wordt ingevoegd een nieuw artikel 28a, luidende:

„Artikel 28a.

Hij die opzettelijk of door zijn schuld handelt in strijd met het bepaalde in artikel 2, zevende lid, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden. Het feit wordt beschouwd als misdrijf.”

(w.g.) F. DE VRIES, *Voorzitter*.

(w.g.) HUB. L. JANSEN, *Algemeen Secretaris*.

870 11

TWEEDE NOTA VAN WIJZIGINGEN

In het gewijzigde ontwerp van wet Regeling van het assurantiebemiddelingsbedrijf worden de navolgende wijzigingen aangebracht.

I. In het eerste lid van artikel 2 worden de woorden:

„Een instructie voor deze Commissie kan door Onze Minister van Financiën worden vastgesteld”, vervangen door de woorden: „Onze Minister van Financiën kan voor deze Commissie een instructie vaststellen”.

Het derde lid van artikel 2 komt te luiden:

„3. Verzekeraars en tussenpersonen hebben in gelijke getale in de commissie zitting. Zij zullen worden benoemd in overleg met door Onze Ministers voor de desbetreffende sector van het bedrijfsleven representatief te achten organisaties. De Voorzitter zal noch als verzekeraar noch als tussenpersoon werkzaam mogen zijn, noch met een van de beide groepen bijzondere relaties mogen hebben. Onze Ministers zijn gerechtigd de vergaderingen van de Commissie door waarnemers te doen bijwonen.”

Aan artikel 2 wordt een achtste lid toegevoegd, luidende:

„8. De leden van de Commissie van Advies, alsmede de personen, in dienst van die Commissie, zijn verplicht tot geheimhouding van alle zaken- en bedrijfsgeheimen, welke zij in hun hoedanigheid vernemen, en voorts van alle aangelegenheden, ten aanzien waarvan de Commissie of haar voorzitter geheimhouding heeft opgelegd, of waarvan zij het vertrouwelijk karakter moeten begrijpen.”

II. In artikel 3 komt het vierde lid te vervallen, het tweede, derde en vijfde lid worden vernummerd tot respectievelijk het derde, vierde en zevende lid, terwijl er drie nieuwe leden worden ingevoegd, te weten een tweede, vijfde en zesde lid, die luiden als volgt:

„2. Bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld welke artikelen van deze wet onder door de Sociaal-Economische Raad te stellen voorwaarden geheel of gedeeltelijk niet van toepassing zullen zijn op de tussenpersoon, die ten genoegen van de Sociaal-Economische Raad aantoonde dat hij volgens in deze algemene maatregel van bestuur vast te stellen normen, als volksverzekeringsagent moet worden beschouwd.”

„5. Het is de natuurlijke persoon, die vier jaren op arbeidscontract in de zin van het vierde lid werkzaam is geweest, verboden zijn werkzaamheden als tussenpersoon voort te zetten, indien hij niet voldoet aan de in artikel 10 bedoelde eisen ter waarborging van een vakkundige uitoefening van het assurantiebemiddelingsbedrijf. Het derde lid van artikel 5 is ten aanzien van bedoelde eisen van overeenkomstige toepassing. Het is verboden met personen, die niet voldoen aan de in de eerste zin van dit lid gestelde eis, een arbeidsovereenkomst aan te gaan of een bestaande arbeidsovereenkomst te bestendigen, indien de te verrichten werkzaamheden mede het optreden als tussenpersoon in de zin van deze wet inhouden.”

6. Verzekeraars en tussenpersonen, die met een of meer natuurlijke personen een arbeidsovereenkomst hebben aangegaan, zijn verplicht bij te dragen in de kosten, die de uitvoering van deze wet met zich brengt ten aanzien van deze natuurlijke personen. De Sociaal-Economische Raad stelt het bedrag vast, dat bedoelde verzekeraars en tussenpersonen uit dien hoofde jaarlijks aan hem verschuldigd zijn.

III. Het eerste lid van artikel 4 wordt in de eerste alinea na het woord „is” ingevoegd: „”, behoudens het bepaalde in het tweede en derde lid van artikel 13.”

IV. Aan het slot van het vierde lid van artikel 5 wordt toegevoegd: „Indien de naam van de aanvrager reeds in Register C ingeschreven is geweest, zal voor een hernieuwde inschrijving in dit register moeten